

Caption. Caption.

På klosterophold i Mundgod i Sydindien

Tag en pause og giv dig selv tid til fordybelse og refleksion

”Må vi se din særlige tilladelse til at være her?” spurgte politiet flere i gruppen, når vi udlændinge blev standset midt på gaden i den lille by Mundgod. Vi blev omhyggeligt kontrolleret for, om pas og papirer nu også var i orden. Hvis ikke, ville vi blive taget med på politistationen.

Det var i januar 2013, hvor jeg var på *retreat* et par uger på et munkelovst i Mundgod. En rejse, der gik ind under huden og blev en oplevelse for livet.

Takket være tibetanske Lakha Lama og hans danske ægtefælle, Pia Kryger, fik vores lille gruppe danskere den særlige *permit*, der skal til, for at vi måtte rejse ind i det tibetanske område i Sydindien. Hver enkelt deltager skulle ansøge om tilladelsen og godkendes separat, og vi var meget heldige at få den i sidste øjeblik inden afrejsen.

Vejen til Mundgod

Vi befinder os ca. fem til seks timers kørsel fra Goa. I firehjulstrækkere kører man ad snoede veje ind i det ellers for langt de fleste udlændinge lukkede tibetanske område.

Indiske taxachauffører kører normalt godt og er vant til kaos. De kører i *flow*. Men lige netop vores chauffør kørte i ryk, så jeg blev så køresyg undervejs, at jeg

måtte ud og kaste op flere gange, inden vi trætte og udmattede nåede frem til klostret Gaden.

Lakha Lama er åndeligt overhoved for dette kloster og tre andre klostre i området. Han modtages med stor respekt, når han er på besøg. Han er bestemt ikke hr. hvem som helst. Selvom han gerne vil undvære alt postyr, bliver han placeret på en trone, mens munkene beder om råd og vejledning. Lakha Lamas livslange venskab med Dalai Lama mærkes også.

Mundgod by er befolket af tibetanere, og her bor ca. 17.000 i tibetanske bosættelser. Der ligger mange klostre i tempelområdet, og Drepung Loseling er det mest kendte, og er et af de vigtigste klostre for tibetanerne. Klosteret brændte for nogle år siden, men er i dag genopført. Her var vi også på besøg og rundvisning, hvor vi fik forklaret statuer og symbolers betydning og hørte om den daglige undervisning på klostret.

Mundgodområdet er et stort areal, på størrelse med Sjælland, som den indiske regering velvilligt har stillet til rådighed for de tibetanske flygtninge siden 1950'erne. Her findes små landsbyer, landbrug, handel og småindustri. Der strømmer fortsat nye flygtninge til. De løber en stor risiko for at blive skudt af kineserne under deres flugt til Nepal

fra det gamle Tibet, der nu er en del af Kina. I Katmandu fordeler man flygtningene. De fleste vil allerhelst til Dharamsala, hvor Dalai Lama bor, men da de ikke alle kan være der, kommer nogle til Mundgod. Alle har gult flygtningepas, som betyder, at de ikke er indiske statsborgere. Indien har taget godt imod de fremmede. Her er gode og velordnede forhold, fx skoler og klostre. I modsætning til resten af Indien er Mundgod en meget ren by.

På det kloster, vi boede på, var der normalt omkring 1.500 munke, men de fleste var ikke hjemme, fordi de var optaget af forberedelser til Dalai Lamas besøg på et andet kloster nogle få kilometer derfra.

Munkeomsorg

Det var enkle værelser, men med rigtige senge og gode madrasser, og jeg og en anden delte værelse. Vi havde eget bad og toilet, så i forhold til klosterforhold mange andre steder, var det den rene luksus.

”Skal jeg lave noget andet til dig til morgenmad?” spurgte en munk mig en dag. Han havde lagt mærke til, at jeg ikke spiste så meget, var bekymret og ville hjælpe.

Maden var ellers velsmagende og tilrettet vesterlændinges smag, så der var

Caption. Caption.

knap så meget chili og karry i de farvestrålende retter end ellers.

Munkene fortalte og delte deres liv med os. Og de var meget interesserede i vores måde at leve på. Munkenes bønner og den meditative summen hørtes overalt. Her var liv, men samtidig en rar, ophøjet stilhed.

Klosterlivet

Donnng, donnng, donnng, lød det fra gonggongen i klosteret allerede kl. 5.30 om morgenen, mens det endnu var mørkt udenfor. Morgenceremonien skulle til at begynde. Forinden havde vi hørt lyden af rislende vand fra de udendørs vandhaner, hvor munkene børstede tænder inden dagens start.

Dagen går med belæringer af teksterne. Der er tre måltider om dagen, og man hviler sig midt på dagen i nogle timer og går til ro ved 22-tiden. Sådan er det enkle klosterliv.

Alle virkede glade og havde overskud til at være humoristiske. Munkene havde let til smil og latter, og vi fornemmede deres nærvær, og at de ville gøre det så godt og behageligt for os som muligt.

Munkeeksamen og munkedebat

Et af højdepunkterne for rejsen var en munkeeksamen, hvor vi var så heldige at opleve 5.000 munke, som var til den eftertragtede *geisha*-eksamen. En titel, det tager flere år at kvalificere sig til. Munkene trænes i to og to at fremstille den buddhistiske lære og visdom ved, at den ene munk stiller spørgsmål ledsaget

af håndklap, og den anden munk skal så svare på eller imødegå påstanden ved at citere fra teksterne. Ofte er der også andre, som blander sig i debatten. Så længe man slår hinanden i hænderne betyder det, at man diskuterer. Dvs., svarer den anden på et spørgsmål. Den, der slår, svarer den anden. Der var store offentlige debatter, hvor munkene grinte, argumenterede og slog i hinandens hænder. En munk blev på et tidspunkt så engageret i debatten, at han holdt sin bedekrans op foran sig, som var det en slangebøsse.

Eksamen varede et par dage, og der var musik og højroret tale overalt. Pludselig kunne der så være helt stille. Men det var kort tid ad gangen. Så var der et svar fra en munk, og diskussionen blev genoptaget. Det var underholdende og interessant, selvom vi ikke kunne det tibetanske sprog.

I nonnekloster

En dag var afsat til besøg i et nonnekloster Jangchub Choeling, hvor der bor omkring 250 nonner.

Vi blev budt velkommen og bænket i en stor sal. Her blev vi budt på te, vand på flaske og kiks.

"I har forsømt haven og ikke passer den godt nok, og I skal tænke positivt på naboerne og snakke med dem," sagde den åndelige leder Lakha Lama, der også er kendt som Rinpoche, da vi var til en slags teceremoni i baghaven. Det skyldtes, at der var opstået samarbejdsproblemer med naboerne, som var indere. For klosteret lå ud til det indiske område.

Caption. Caption.

Det var ikke første gang, der var samarbejdsproblemer, og tidligere havde Lakha Lama kunnet løse det. Derfor var han kommet igen, og vi var så privilegerede at være inviterede med. Vi deltog i forskellige ceremonier og bad for samarbejdet.

En i vores gruppe var blevet syg og dehydreret, og lige netop den kvinde sponsorerede to nonner fra dette kloster. Da nonnerne hørte om hendes sygdom, mente de, det var deres opgave at være en form for hjemmesygeplejersker, og de tog med tilbage til vores kloster, hvor de blev indlogeret sammen med kvinden, som nu blev serviceret døgnet rundt i de sidste fem dage, vi var der, indtil vi rejste hjem. Det var rørende.

Dalai Lama på besøg

Mens vi var på klosteret, kom Dalai Lama på besøg. Han skulle deltage i den 26. Mind & Life-konference med videnskabsfolkene.

Der var naturligvis stor ståhej i byen i anledning af hans besøg. Byporten skulle sættes op og pyntes. Den opgave klarede nonnerne. De kravlede gerne op på lange træstiger for at sætte blomster og forskellig pynt på plads, som var blevet fremstillet til lejligheden.

Vi stod i hundredevis ved vejsiden og vinkede til ham, da han kom kørende med mindst 30 biler efter sig. Sikkerhedsfolk og skudsikre biler. Ja, en af verdens fredeligste mænd har brug for at omgive sig med skarpskytter det meste af tiden.

Caption. Caption.

Moderne liv og gammeldags tankegang

Vi brugte dagene til at høre belæringer og studere filosofi.

”Du er så smuk, og vi har mødt hinanden før,” sagde en af munkene en dag til mig. Jeg er ret sikker på, at det ikke var mit udseende, han mente. Samtalen var dybere og på et andet niveau. De var nysgerrige og samtidigt ydmyge.

På stedet var der en internetcafe, som munkene brugte flittigt. Moderne munke, med Nikesportssko og armbåndsure – enkelte havde også mobiltelefoner og viden om Facebook og Twitter etc.

En af kvinderne i vores gruppe lagde dog mærke til, at hun blev sprunget over i den lille butik, hvis der var mænd, som skulle købe noget i klosterets købmandsbutik. Vi undersøgte det. Desværre havde hun muligvis ret. Jeg stod en dag med en tube tandpasta, en kam og nogle hårspænder, og efterhånden som mændene kom ind i munkeshoppen, kom jeg længere og længere bagud i køen. Lidt tankevækkende, men vi var jo også på deres domæne.

Hvordan man finder en lama

Et højdepunkt på turen var, da vi mødte munken Khenchen Tulku, en ung reinkarneret lama på 25 år. Han holdt sin første forelæsning på engelsk for os. Tulkus liv som barn er filmatiseret i filmen ”The Inner Child,” og nu mange år senere sad han meget genert, sammen med os danskere, og så sig selv på den film, norsk TV har produceret, om hvordan han blev genkendt som reinkarneret lama som barn. Khenchen Tulku havde ikke set filmen før, så det var en stor oplevelse for ham, og han var tydelig rørt, da han så sig selv på filmen, hvor han er tre til fem år gammel. Det var vi også, for det var en helt speciel oplevelse.

Det er svært at beskrive den følelse, man får, når man møder en indviet. Oftest er det ydmyghed og venlighed, der karakteriserer disse munke, som har fået en uddannelse i kloster og lever et klosterliv.

Vi havde også en foredragsaften med en skolelærer, som er far til hele tre reinkarnerede lamaer. Vistnok den eneste i hele verden, som har præsteret dette. Disse drenge er blevet ”genkendt” og taget væk fra forældrene i en alder af tre år for at blive sendt til klosterne, hvor de får en klosteruddannelse. Forældrene ser det som en stor ære, at deres barn er en genfødt lama.

Inden de forlader deres forældre, gennemgår de en test. Det kan fx være, at et barn siger til en af sine forældre: ”Du er ikke min far. Min rigtige far bor langt væk, og der ser sådan og sådan ud i mit hjem.” Eller: ”Mor, du må ikke slå mig, for jeg er en lama.”

Det kan også være, at barnet genkender noget gammelt legetøj, som det havde i et andet liv. Særligt uddannede munke finder frem til disse lamaer, og opsøger forældrene.

Unik rejse med tid til refleksion

Det var helt igennem en unik og uforglemmelig rejse både på det ydre og indre plan.

Efter 14 dages meditativ tilstand var det tid til at vende tilbage til vores verden. Dog med et par afslappende dage med badning, massage, yoga osv. ved Goas strande, hvor vi boede i nogle træhytter lige ned til vandet.

Trænger du til en pause og lidt fordybelse, kan jeg anbefale klosterlivet. Efter et par uger er hjernen rensed, og du tænker klart igen. Mundgod kan du muligvis ikke få tilladelse til at komme til, da reglerne hele tiden skærpes, men der findes mange indiske klostre, som tilbyder *retreats*.

Klosterophold i Indien

ARRANGØR: Klosterbesøg arrangeres bl.a. af Being & Doing ved Lakha Lama og Pia Kryger. Prisen er ca. **18-20.000 kr.** for **14 dage**.

Mundgod er dog ikke på programmet p.t., eftersom det er for vanskeligt at få tilladelserne. Da jeg var med, sagde Pia Kryger, at det nok var sidste gang, der var grupperejse til Mundgod pga. restriktionerne. Regler for danskere, der rejser til Indien, ændrer sig hele tiden. Man kan få turistvisum, men Mundgodområdet kræver særlig tilladelse. Klosterenes undervisning er på tibetansk. Kun en lama kan åbne vejen til disse klostre, hvis det er undervisning, man søger.

Jysk Rejsebureau arrangerer rejser til Kopan-klosteret i Katmandu i Nepal. Man kan også selv kontakte klostret via www.kopanmonastery.com og bestille et ophold. Prisen er **120 USD for 10 dage**, og det er inkl. mad og ophold. Det er buddhistiske belæringer om medfølelse og kærlighed for alle levende væsener, der undervises i.

UD & HJEM IGEN: Fly København-Goa t/r fås fra ca. **4.600 kr.** København-Katmandu fås fra ca. **5.000 kr.** t/r.

■ *Bodil Johanne Jørgensen har medlemsnr. 451. Hun har rejst i 88 lande og 12 territorier. Læs mere om hende på www.bjraadgivning.dk*